Un pencaire sense ídols ni colors

La història de Rubén Alcaraz, nom propi del Girona en aquest inici de lliga, s'ha escrit a base del treball i la passió pel futbol

Rubén Alcaraz controla la pilota durant el Blackburn-Girona d´aquesta pretemporada

GIRONA | CARLES ROSELL

Al cor de Baró de Viver, un dels barris més petits de Barcelona, hi ha la parròquia de Nostra Senyora de l'Esperança. Just a tocar, hi ha l'escola de la barriada, que porta el mateix nom. Allà va estudiar Rubén Alcaraz. De ben menut, cremant etapes fins a passar la secundària. Compaginava els seus estudis amb el futbol, una afició que s'ha acabat convertint en la seva professió. I?també en una passió. Una passió que li ve de família. El seu pare ja sabia què era això de donar puntades de peu a una pilota. Mai havia destacat, els diaris no se'n feien ressò de les seves jugades ni el paraven pel carrer per demanar-li autògrafs. Però durant un grapat d'anys havia fet del futbol un autèntic passatemps que l'havia portat a jugar per més d'un equip de la zona. Ell, un cop gran i ja amb fills, va decidir que el més assenyat era traspassar-los aquesta devoció. Dit i fet. A Rubén se'l podia veure, de ben marrec, pel camp del Bon Pastor, situat just al darrere del centre comercial La Maquinista. Allà començava a escriure la seva història l'ara migcampista del Girona. Una història en què l'esforç, la superació personal i el treball han estat els seus principals pilars; però també el suport dels seus pares i amics. I també l'esperança. La mateixa que porta de nom la que va ser, durant anys, la seva escola.

«Mai m'ho hauria pogut imaginar. Quan comences, no penses en aquestes coses». En l'èxit, en arribar tan amunt, en marcar gols a camps de Primera. En tot plegat. Alcaraz mira enrere i, als 25 anys, té motius per estar satisfet. Aquell nano que ja xutava fort per la seva curta edat al camp del Bon Pastor va anar millorant. Aprenent. La Damm, un club habituat a caçar talents, s'hi va fixar ben aviat. D'allà, periple per a la base del Barça i de l'Espanyol, abans de tornar als seus orígens, on hi completaria l'etapa cadet i juvenil. Amb 18 anys, arriba el seu primer pas. Un gran pas. El Gramenet l'incorpora al seu filial, però ben aviat desperta l'interès de Ramón Moya, que el fa debutar amb el primer equip. Amb el 32 a l'esquena, juga uns quants partits i fins i tot fa un gol, però no evita el descens dels colomencs. «L'experiència va ser molt bona. Vaig signar amb el filial, però amb l'objectiu d'acabar pujant i ho vaig aconseguir. Era el nen de l'equip, em van mimar molt i tenia el suport dels veterans». D'allà, dos anys al Prat. I després, a l'Hospitalet, on va acabar de despuntar perquè el Girona l'acabés pescant.

«A casa sempre hem estat molt del futbol. El meu pare no ha jugat mai a grans categories, però ens ha inculcat la passió per aquest esport. De menut em va apuntar a un equip prop del barri, de mica en mica vaig anar pujant categories i sense adonar-me'n he arribat fins on sóc ara», recorda. L'amor pel futbol li va calar ben al fons;?no tant la passió pel Reial Madrid que sempre s'ha respirat a casa seva. «Sóc una mica estrany, perquè no m'agrada particularment cap equip. No sóc fan d'un club en concret. El que m'agrada és el futbol i gaudir d'aquest esport», se sincera.

Mai ha venerat un futbolista en concret, ni ha tingut cap ídol, però sí que admet qui pot haver estat el seu futbolista de referència. «Xabi Alonso (Bayern) és amb el que més m'identifico. Perquè juguem a la mateixa posició i també perquè tenim un desplaçament de pilota semblant». Una altra cosa que el de Tolosa i Rubén Alcaraz poden tenir en comú és la facilitat per marcar golassos des de fora de l'àrea. Xabi Alonso n'ha marcat a cabassos;?el barceloní, no tants. Però alguns d'ells difícilment seran oblidats. «Em quedo amb el que vaig anotar a la Copa del Rei al camp de l'Atlètic de Madrid quan jugava a l'Hospitalet;?però el que realment ha servit per puntuar és el que vaig fer l'altre dia a Sevilla». Pot referir-se al 3-2, o també al 3-3 final. Tots dos van ser obra seva i van permetre al Girona encetar la Lliga amb un valuós empat quan tot semblava perdut.

Dues dianes que, de passada, li han permès enfilar-se al capdavant de la taula de màxims golejadors de la categoria. Un fet que ell considera «anecdòtic», però que alhora l'omple d'orgull. «Ser el pitxitxi és una alegria, la veritat. Els amics cada dos per tres em passen una fotografia de la classificació. Sóc conscient que això durarà una, dues o tres setmanes i que m'acabaran superant, perquè no sóc un golejador nat. Però mentre duri, jo content», diu. Admet haver «tornat a veure entre 15 o 16 vegades» el gol que va significar el 3-3 definitiu al Sánchez Pizjuán. Quelcom així podria acabar avorrint a algú altre, però Alcaraz prefereix prendre-s'ho amb positivisme. «Així és el futbol i en sóc conscient. Quan marques dos gols tothom en parla. I?quan no, es passa de tu».

Sap que, sent migcampista, el mèrit encara és molt més gran; i més si es té en compte com es va donar la situació: 3-1 al minut 90 i dues canonades seves que servien per empatar el partit. «A?la carrera d'un futbolista poden passar coses com aquestes, però mai havia viscut una situació així. Vaig fer dos gols en molt poc temps i jugant en una posició que ho fa gairebé impossible», reflexiona. Un inici de Lliga que hauria estat perfecte si s'hagués tornat amb els tres punts a la butxaca, però que veient el panorama deixa més que satisfet el vestidor i també al mateix Rubén Alcaraz. «Millor, impossible. La competència d'aquest equip és molt alta i jugar és complicat. Entre els onze que vam sortir jo vaig ser un dels privilegiats. A més, vaig marcar i vam acabar empatant». Segur que, des de casa o des d'on estigués seguint el partit, el seu pare ho va celebrar com bé ho mereixia. «Va passar així, s'ha d'assimilar i ara toca gaudir-ho», corrobora Alcaraz. Ell, com el Girona, mai van perdre l'esperança a Sevilla. La fe, com li ha passat al barceloní durant la seva carrera, va donar els seus fruits.

Font del document:
http://www.diaridegirona.cat/girona-fc/2016/08/24/pencaire-idols-ni-colors/800632.html?utm_source=rss